

Levél Futó Tamásnak

2010-ben akkor kezdtem el fényképezni, amikor a városi újság készítését rám bízta. Egyre jobban érdekelt, törekedtem, hogy az újság a fotók által is színvonalasabb legyen. Tudatosabban odafigyeltem a fényképezésre, mintegy fotóriporterként is működtem. Aztán, ahogy sikerült elkapnom egy-egy jó pillanatot, az növelte a sikerélményemet, és az évek során tényleg sok száz fényképem gyűlt össze, amelyek legtöbbször Isaszeghez, a városi rendezvényekhez kötődik.

Megkérdezted, hogyan is kezdődött el ennek a témának a fényképezése. Úgy 5-6 évvel ezelőtt Mezőkövesden töltöttünk egy hetet, miközben felkerekedtünk, hogy átruccanunk Egerbe. Útközben Noszvajnál valami történt az autónkkal, és megálltunk. Amíg András szerelő után kutakodott, én a kocsi mellett gyönyörködtem a kastélyban, amit hatalmas kovácsoltvas kerítés vett körül. Bemenni nem lehetett, így elkezdtem fényképezni a kerítésen keresztül, és felfedeztem, milyen különleges, látványos fényképeket lehet így készíteni, amikor a kerítés rácsai, ívei közé fogjuk a látnivalót. De már akkor, ott a régi vaskilincs is magával ragadott, a túloldalán magában árválkodó vizes kút, és innen nem volt megállás.

Egerbe eljutván folyamatosan lestem a témát, és már nemcsak a kovácsoltvas, az öntöttvas mives kidolgozottsága fogott meg, hanem az egyéb fémekből készült cégérek, világítótestek stb. Mindig várni kellett rám séta közben, mert ha felfedeztem valami szépet, különleges látványt vagy számomra érdekesnek tűnő fotós megoldásokat, akkor ott mindig lemaradtam, mert úgy éreztem, fényképeznem kell. Hát így kezdődött el... és azóta is kisebb-nagyobb intenzitással odafigyeltem, odafigyelek ezekre a témákra.

Most, hogy lehetőség adódik erre a bemutatkozásra, elkezdtem tematikusan rendezni a több száz képeimet. Azt tervezem, hogy miután a szakmában elismert szakemberek megtekintik a válogatást, és azt jelzik felém, hogy érdemes a közönséggel megosztani, állok elébe. Természetesen ez és a kiállítás lehetősége nem jár semmiféle elbizakodottsággal, mint ahogyan nem is készültem soha arra, hogy bárki is kíváncsi lenne az én fotóimra. Mindig vagy a munkámból kifolyólag, vagy a saját gyönyörűségemre fényképezgettem.

A férjemen kívül – aki a kezdetektől odafigyelt rám és ellátott tanácsaival –, segítettek engem szak-

mailag, és tanulhattam is tőlük sokat: Vencsellei István, közép-európai hírű fotóművész (földim, most 80 éves, számos kitüntetés, tárlat, kötet áll mögötte – a Magyar Kultúra Lovagja), Aranyossy György grafikus, festő- és fotóművész (a kolozsvári Magyar Opera volt díszlet- és jelmeztervezője), valamint Hidvégi Péter fotóművész. Számíthatam még Kalocsai Richárd és Piti Marcell fiatal fotóművészek megszívlelendő útmutatásaira is.

Ha megkérdeznéd, hogy fogalmaznám meg a „fotós” *ars poeticámat*, keresni kellene a gondolatokban, mi az, amit papírra vethetnék, de barátkozom vele, s mivel el kell kezdeni egyszer, megpróbálom.

Szerencsésnek gondolhatom magam, hogy az életem során megérintett a fotózás szépsége. Azé a fotózásé, ami már nem csupán a munkáról és nem csupán a nyaralásokról, családi összejövetelekről szól. Arról szól, hogy amit én szépnek és értékesnek látok, megmutathatom másoknak is fényképek formájában, és ezzel örömet szerezhetek azoknak, akik megnézik.

Ezt a kiállítást alapnak, kiindulópontnak tekintem, hiszen ez az első. A téma most a kovácsoltvas és kisebb részt más fémek köré összpontosult. Természetesen érdekelnek a különleges arcok, az események, a természet is.

A képeim digitális fényképezőgéppel készültek, és sok esetben én

is alkalmaztam a digitális technológia lehetőségeit, vigyázva arra, hogy bár lehetne az informatikáé a fő szerep, inkább maradjon meg nagyobb súllyal az eredetiség, az alkotás. Dolgozhat szerintem valaki bármilyen technikával – régi, hagyományos vagy teljesen modern, újszerű megoldásokkal –, a lényeg, a saját maga által kialakított vagy a tehetségében rejtőző látásmód, amellyel az ember által teremtett világot a másik ember számára megmutatja. Ezt gondolom a fotózásról.

A fotózás már nekem nem az, amikor az ember kattintgat jobbra és kattintgat balra is, s valami majdcsak kikerekedik a kattintgatásból. Ez már sokkal több, igényesebb, körültekintőbb, messzebb látó. Töreksem észrevenni azt, ami egyébként ott hever előttünk – legyen az múltbeli vagy a jelenkori –, de nem figyelünk oda rá, vagy elsiklunk az apró részletek mellett, észre sem vesszük azokat. Felfedezés, másképp látás, a néző számára megmutatás, gondolatébresztés, élmények nyújtása, örömteli pillanatok szerzése, amelyeket, ha sikerül elérnem a kiállított fotókkal, az jó érzéssel fog eltölteni.

Sz. Opre Mária: Kisugárzás